

Dat 2010-04-27 Kompletterad 2015	Län Skåne	Kommun Ängelholm	Stift Lund	Församling Strövelstorp	Kyrkogård Strövelstorp
Inventerare Ingvar Nilsson	Fotograf Ingvar Nilsson	Original förvaras Kyrkoarkiv	Bilder år 2008	Kvarter 2C	Gravplats nr 221-222

Översiktsbild	Detaljbild
	

Gravvårdstyp (t.ex stående, liggande, material)	Stående låg grå sten. Gravvården består av två delar: en med inskriptionen och en smal något högre som är placerad omedelbart intill på vänster sida. Båda delarna är försedda med en upphöjd polerad ram runt om. Resten av delarna är försänkta mattbearbetade. På den vänstra ett högt upphöjt polerat kors.
Inskriptionstyp (t.ex försänkt, upphöjd, metallbokstäver)	Upphöjd polerad
Omgärdning (t.ex. sten, häck, staket)	Buxbomshäck samt en mindre stenram som omgärdar rabatten framför stenen
Ytmaterial (t.ex. sand, singel, stenplattor)	Singel
Växtmaterial (t.ex. träd, buskar)	Mindre städsegröna buskar på ömse sidor om rabatten. Sommarblommor i rabatten.

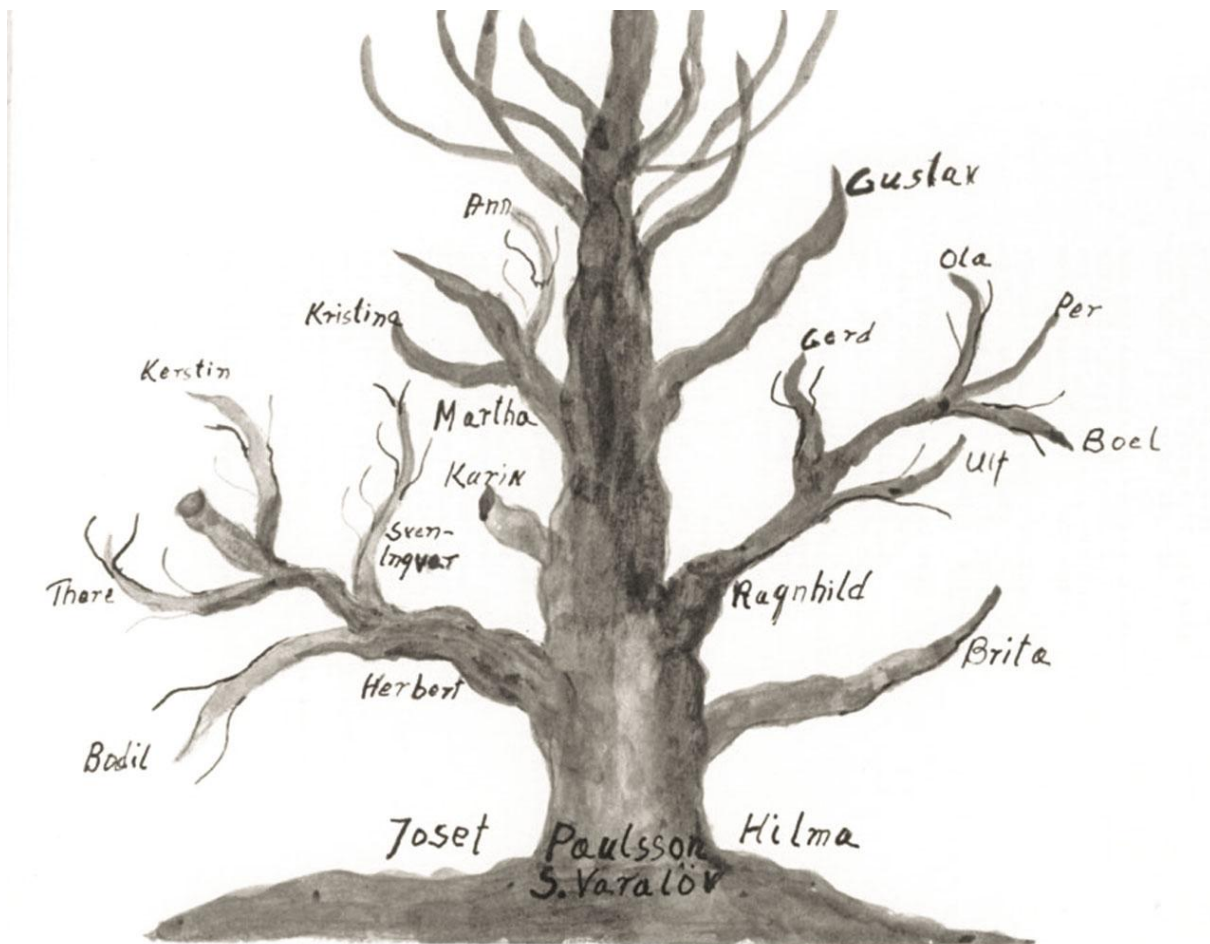
Inskription (/ = radbrytning)	Lantbrukaren / Josef Paulsson / * 1875 † 1959 / Hilma Paulsson / * 1884 † 1972 / Dottern Karin / S. Varalöv /
Citat (/ = radbrytning) t.ex. psalm- el. bibelvers, med för aktuell tid relevant översättning	---

Porträtt / Speciella noteringar, Övrigt:

Dottern Karin är enligt gravregistret född 1922-07-04 och död 1924-02-17.

Här vilar också Paulsson Brita (2C, 221) med egen stenhäll.

Ytterligare upplysningar på följande sidor

Josef o Hilma Paulssons släktträd, utfört av deras dotter Brita Paulsson i hennes dokument "Barndomsminnen från S. Varalöv". Utlånat av Brita 040810 med tillåtelse att användas i dokumentation av Strövelstorps gravplatser.

Paul Svensson o Josef Paulsson

Ur Svenska gods och gårdar, lånad av Bo Larsson

Varalöv Södra 54 Postadr.: Ängelholm. Tel. 57 Varalöv. Areal: Total 12,8 har, därav 11,5 åker, 1,3 tomt, trädg. o. äng. Tax.-v. 21.600.

Jordart: Ler- o. sandmylla på ler- o. alvbotten. Manbyggn. uppf. 1850, restaur. 1917. Ekonomibyggn. uppf. 1817, stall o. loge 189~1910. 2 hästar, 8 kor, 7 ung- djur, 4 modersuggor, 20 gödsvin, 100 höns. Reakt.-fri besättn. Gården till släkten 1870 genom nuv. äg:s fader. Sonen tillträdde 1909.

Äg.: Josef Paulsson f. 12/12 1875. Son till Paul Svensson (f. 1847, död 18) o. h. h. Botilda Svensdotter (f. 1847, död 23). Gift med Hilma Nilsson f. 23/12 1884, dotter till Per Nilsson (f. 1851, död 34) o. h. h. Lovisa Andersson (f. 1853, död 19). Barn: Brita f. 19, Herbert f. 20, Karin f. 22, död 24, Ragnhild f. 23, Marta f. 24, Gustaf f. 26.

Ag.: Led. av Skolstyr. o. kyrkofullm.

Bilden kanske med i Svenska gods och gårdar

Barndomsminnen från S.Varalöv (nedtecknade av förstfödda Brita Paulsson).

Våra föräldrar gifte sig den 21 september 1917. Bröllopet var hemma på Välingetorp. Vi har inga fotografier eller andra minnen, endast ett inbjudningskort till vigselakten. Vi vet inte heller vilken präst som vigde dem. Troligen var Edvin och Arthur ute i militärtjänst.

De nygifta åkte sedan med hästskjuts genom Oregården och Vegeholms skog till S.Varalöv. Mor har berättat att hon tyckte det skulle bli skönt att slippa åka ensam genom Vegeholms skog, där det ibland syntes spöken. Även på andra ställen i bygden spökade det t.ex. i Vålinge prästgård.

Far hade övertagit gården men farfar och farmor bodde kvar på "undantaget". Även fastrarna Ester och Frida bodde där tidvis. Farfar Paul Svensson dog 1918 och farmor Botilla Olsdotter 1923. Undantaget var inrett i östra längan och omfattade tre rum och kök. En liten trädgård fanns utanför. Nedanför var brygghuset och där innanför drängkammaren. Sedan ett stort rum, "huggehuset", med en mängd redskap och där veden högs. Resten av längan var inredd för skörden.

På gården fanns en brunn med pump och en slipsten. Den västra längan var stall för djuren. Framför boningshuset var "stenor" (kullerstensbeläggning). På sommaren växte gräs mellan stenarna och vi barn fick "luka" där.

År 1919 föddes första barnet (Brita själv, min anm.). Det var en svår förlossning och socknens barnmorska, syster Sigrid, klarade den inte utan man fick hämta doktor Lundén från Ängelholm. Barnet förlöstes på matrumsbordet, vilket inte var ovanligt på den tiden.

Så småningom föddes fem barn till på gården: Herbert 17/11 1920, Karin 4/7 1922, Ragnhild 15/8 1923, Martha 8/12 1924 och Gustav ¼ 1926. Alla föddes hemma. B.B. hade börjat sin verksamhet i Ängelholm men mor ville inte dit. Syster Sigrid var en duktig barnmorska, mor och hon var goda vänner.

Dottern Karin dog redan 1,5 år gammal. Jag var tre år då och har några minnen från begravningen. Den lilla vita kistan stod i det s.k. gästrummet, som var klätt med vita lakan och hackat gränris. I handen på Karin sattes en blomma som jag bytte ut när den vissnat, under de dagar vi väntade på begravningen.

På begravningsdagen kom släkt och vänner med sina hästskjutsar till gården. Far spikade igen kistan med lilla Karin och jag minns att tårarna rann på honom. Grannarna, "Karl Bengts", hade lagt hackat gränris på vägen utanför. Vagnarna med kistan och begravningsföljet åkte så ner till kyrkan men vi barn fick inte följa med. Om folk var ute och arbetade på åkrarna när begravningsprocessionen kom, stannade man upp tills den passerat. Efter akten i kyrkan var det mat hemma på gården.

Vägen genom S. Varalöv gick då rakt genom byn från stora landsvägen. Första gården på höger sida var "änkans gård". Hon hade två söner som hjälpte henne. Ovanför låg "parken", en ganska stor och mycket fin skogsdunge, där vi bl.a. plockade vitsippor om våarna. Sedan låg vår gård och mitt emot Karl Bengtssons. Nästa anhalt var grushålan - en mycket stor håla som grävts ut när det togs grus till vägbyggen bl.a. På vintrarna var den full med vatten och vi åkte skridskor där. Nästa gård var Edvard Perssons och sedan Gustav Anderssons.¹ Fortsatte man upp till vänster kom man till syskonen Jakobssons gård. Åt höger låg Kassagård och framför en vacker liten skogsdunge.

Hemma på gården fanns en mängd djur. Två hästar, 7-8 kor, kalvar, grisar och höns samt hund och katter. Hästarna hette Frej och Lisa. Det hade tidigare funnits en häst som hette Linda. Frej var min häst och jag fick rida på honom ibland. Lisa var Herberts häst.

Vi hade en dräng och en piga som hjälpte till med arbetet. Av drängarna minns jag mest Otto som var hos oss i många år. Vår första piga hette Alfild och kom från Tånga eller Vålinge.

Mor tyckte mycket om henne och hon var hos oss i flera år, men till slut gifte hon sig. Nästa piga var inte så omtyckt. Hon tyckte inte om mig men däremot var hon glad för Herbert. Det var någon som sa att det var för att hon älskade karlar. Hon besökte dansbanan i Torlars furu och det var ju inte så populärt i vår familj. Hon hade rött hår och hennes hårtussar låg på golvet här och där. Det irriterade mor mycket.

En annan som hjälpte oss var Linnéa från Hälsingborg. Hon hade varit hos oss flera somrar tidigare innan föräldrarna hade egna barn. Det var krigstider och ont om mat, särskilt i större städer som Hälsingborg. Barn från fattiga hem skickades ut på landet om somrarna för att få det lite bättre. Far och Linnea kom bra överens. Hon följde med honom i hans arbete. På lördagskvällarna brukade far räfsa hela gårdsplanen. Där skulle vara fint till söndagen. Klockan 6 på kvällen ringde det till helgsmål i kyrkklockorna och ibland kunde man höra ringningen från Ausås, Strövelstorp och Vålinge samtidigt. Detta har Linnéa berättat. Som nämnts tidigare hjälpte Linnea oss som vuxen. Hon hade sin sängplats i "lillastuan". Sina kläder och annat hade hon i en stor spånkoffert. Efter några år hjälpte far henne att komma in på Munka Ljungby folkhögskola och sedan fick hon barnsköterskeutbildning.

Trädgården var mycket stor. Långa gångar, buxbomshäckar och många fruktträd fanns där. Köks-trädgården låg på östra sidan och längst upp hasselbuskar. Det stora augustipäronträdet var vi mycket glada för. Längre fram splittrades det av ett åsknedslag och fick huggas ner. Det var mycket åskväder vid denna tid. Vid ena trädgårdsgången stod en rad bikupor. Vi var ju glada för honungen. Längst ner i trädgården fanns en liten gång kantad med buxbom. Den kallades Nellys gång (Nelly Nilsson?). Där gick Nelly i Missionshuset var kväll och hämtade sin mjölk. Hon betalade inget för den.

Far (Josef Paulsson) var ordförande i missionsföreningen och hade hand om söndagsskolan bland annat. I missionshuset var det ofta stora möten med mycket folk och predikanterna bodde hemma hos oss. Det blev mycket arbete för mor. Söndagsskolan började klockan 1.30 på e.m. och far gick på stigen över åkrarna rökande på sin pipa. Där var många barn i söndagsskolan och några tanter hjälpte till. Jag hörde till Amy Almkvists klass. Hon bodde i ett litet hus nära missionshuset. Hennes hus finns ännu kvar.² Det första missionshuset var mycket stort, det andra något mindre men ändå ett stort hus.

¹ Gustav Andersson var "Gustav Andersson S", namne med häradsdomaren Gustaf Andersson enligt Bo Larsson.

² Det som Berta o Gunnar Jönsson ägde till år 2002/2003. (Min anm. / Ingvar Nilsson).

Det är nu borta liksom BV:s missionshus.³ När vi kom hem från söndagsskolan hade mor ibland bakat "söndagstårtan", sockerkaksbottnar med sylt emellan och vispgräddde ovanpå (recept finns).

Alla vi barn gick i Erikslunds skola. Där var det småskola i tre år och folkskola i fyra år. Lärare i småskolan var Ester Gustavsson och i folkskolan Carl Ljung. När jag började skolan 1926 var jag så liten och mor var så rädd att jag inte skulle orka gå hem. Hon brukade stå ute vid vägen och titta när jag kom. Efter ett år fick jag ju sällskap av Herbert så då gick det lättare.

I skolan fanns ett bibliotek där barnen fick låna böcker. Flickorna lånade böcker som Anne på Grönkulla, Polyanna och liknande, pojkarna lånade indianböcker. Jag var mycket intresserad av att läsa, även pojkböcker och smygläste gärna de som Herbert lånade. Det tyckte han inte om. En gång hade han lånat "Den siste mohikanen" och den fick jag inte läsa. Han gömde den i ett hål i trappan opp till loftet (vinden). Jag lyckades hitta den och tjuvläste den till hans stora förargelse. Far hade köpt en bok som var aktuell då, "På västfronten intet nytt". Den stod i den lilla bokhyllan i kammaren, men far hade sagt till mor att vi barn inte fick läsa den. Jag lyckades naturligtvis tjuvläsa även den, åtminstone delvis.

Djuren på gården betydde mycket för oss barn. Hästarna har jag redan berättat om. Vi hade en mycket fin hund, "Vera av Sunnanvind", en svart pointer med fin stamtavla. Far var intresserad av jakt och mycket fäst vid Vera. Tyvärr fick hon ett tragiskt slut. Hon ville alltid följa med far när han körde ut. En gång skulle han på en längre färd med vagn och Vera skulle stanna hemma. När hon märkte att far sadlade hästen och gjorde i ordning vagnen sprang hon bort till "stora stenen" och gömde sig där. När far kom hoppade hon fram och så fick hon följa med. Vid hemfärden hade hon sprungit bredvid vagnen och en bil körde på och dödade henne. Bilar var mycket ovanliga vid denna tid. Far kom hem med Vera död i vagnen. En grav grävdes längst ner i trädgården. En stor björk växte där på en stensatt, uppgrävd kulle. Hela familjen stod samlad runt graven. Vi sörjde alla mycket, särskilt far, tror jag.

Här ett annat minne från julslakten på gården. Slaktaren kom på morgonen tillsammans med "Anna i Missionshuset". Anna hjälpte mor med slakten. Hon skulle vispa i blodet så att det inte koagulerade. Blodet skulle ju sedan användas till "pölsa" (blodkorv). Den stackars grisen skrek ju förskräckligt när den fördes ut och sedan slaktades. Vi barn var förbjudna att titta i fönstren men skriket kunde vi ju inte undgå. Själv var jag lite äldre nu och hade börjat spela för kantor Svensson i Strövelstorp. Orgeln stod i kammaren och jag satte mig att spela för att skriket inte skulle höras. Jag spelade "Björneborgarnas marsch" med högsta möjliga volym. Så denna gris fick dö till tonerna av "Söner av ett folk som blött". Efter slakten hade mor och Anna mycket att göra. Det skulle saltas, rökas och konserveras. Av blodet gjordes pölsa. Anna kokade den i stora bykgrytan i brygghuset. I början tyckte vi det var så gott med pölsa men vi tröttnade snart på den, den varade så länge.

Mor gav bort en del av slaktmaten. Det bodde en del ensamma tanter i små stugor runt omkring oss och de fick lite av slaktmaten. Det var Anna Strid, Vallbergs och andra. Jag brukade få gå med en korg med slaktmat och det tyckte jag var så roligt.

En bit uppåt landsvägen mitt emot möllan bodde de två systrarna Vallberg. Fadern hade kallats husman (hade eget hus) och de kallades husmansdöttrar. Båda var ogifta. En gång hade en statare eller dräng friat till Bothilda men hon tackade nej. "Husmansdotter med äkta silverskedar", nej det passade inte. En gång kom hon till far och ville låna pengar. Hon fick låna 16:50. När hon skulle gå hem gick hon över åkrarna för hon vågade inte gå på landsvägen med så mycket pengar. En gång då Herbert gick hem från skolan blev han inbjuden på kaffe till Vallbergs. Han tyckte inte om kaffet och när Bothilda vände ryggen till höll han kaffet i en blomkruka.

Mor kallade sina barn för de två stora, de två små och den lille. De två stora var jag och Herbert, de två små Ragnhild och Marta och den lille var Gustav. Mor var särskilt glad för "sin lille" och han blev ganska bortskämd. Han var mycket tillsammans med Joel Hans Lennart och de hittade på en del "hyss". En gång hade de hittat en tårkartong och denna fyllde de med "koskit" och band ihop. De visste att en av flickorna som bodde i närheten kom cyklande på landsvägen varje dag. De lade kartongen i gropkanten och gömde sig själva i närheten. När flickan kom och fick se kartongen tog hon den med förstås och trodde någon hade tappat den. Hon blev väl inte så glad när hon öppnade den. Pojkarna tyckte ju det var roligt förstås.

³ Nuvarande Trädgårdsteknik som ägs av Patrik Torle. (Min anm. / Ingvar Nilsson).

På 1920-talet härjade "spanska sjukan" i bygden och många människor dog. Både mor och far blev sjuka och låg i sina sängar. Lilla Brita, då i ettårsåldern, sprang mellan sängarna. Lyckligt vis kom faster Frida ner från Porjus och tog hand om oss. Hon var sjuksköterska i Porjus. Hon åkte ut på skidor i byarna och tog hand om de sjuka. Hon lär ha kallats "Porjus ängel". Nu tog hon hand om oss. Hon kom inte tillbaks till Porjus.

Här ett citat från ett vykort med Stora Porjusfallet april 1919. "Gratulerar så hjärtligt med anledning av den lilla världsmedborgerskans infinnande i det gamla Varalöv. Hoppas att Ni alla är duktiga och må gott. Idag har vi haft regn hela dagen, annars har det merendels varit vackert. Hjärtliga hälsningar små som stora från Frida" .

Mor hade en släkting som hon var mycket fäst vid, Elsa Andersson från Petersgård, nuvarande Sandåkragården. Fadern hette Edvard Andersson och gården var arrendegård under Vegeholm. Hon var mycket intresserad av flygplan och blev så småningom Sveriges första kvinnliga flygare. Mor hade en gång varit med henne på flyguppvisning av den kände major Thulin. Vi är nu framme i januari 1922. Elsa är och hälsar på mor i Varalöv. Om några dagar skall hon göra sitt fallskärmshopp i Askersund. En stor uppvisning med många åskådare. Hon går vägen hem till Petersgård och mor följer henne på vägen ner till Bybäck. Där vänder mor men känner sig lite orolig inför hoppet. Om några dagar är det tid. Mor sitter inne i matrummet och hör att någon sätter galoscherna i farstun. När hon tittar ut finns ingen där. Men just då är tiden för dödshoppet i Askersund.

Elsas yngre syster Stina, som senare blev församlingssköterska i Strövelstorp, och tant Frida som nu var husföreståndarinna på Petersgård kom ibland och hälsade på i Varalöv. De var faddrar till Ragnhild. Det var en sommardag och mor bjöd på kaffe i trädgården. Vi barn sprang omkring och lekte. Så sa tant Frida om Ragnhild: "Så grannt hår den tösen har" Ragnhild svarade : "Ja, men de e ött" (ött = rött). Rött hår var inte så populärt vid den tiden och mor hade ju haft en rödhårig piga som hon inte tyckte om.

Vi hade ett gott förhållande till våra grannar, Karl Bengtssons. De hade en mycket stor och tung stenmangel som vi fick använda. Två personer fick dra den och det tog tid att mangla men tvätten blev slät och fin. Mor var mycket noga med dukar, lakan och annat. I trädgården hade de en stor vit gunga med plats för fyra personer och den tyckte vi om att få gunga i. Själva hade vi ingen sådan. Äldste sonen Gunnar tog över ordförandeskapet i missionsföreningen, när far inte orkade längre. Näste son var Erik. Han tog studenten i Hälsingborg. Vita mössor var inte så vanliga i byn. Det fanns en till, jämnårig med Erik, Henry Karlberg från Bialett. Sedan kom Knut som blev känd kyrkomusiker i Ängelholm. År 1939 såg han till att det blev fler vita mössor i Strövelstorp. Han grundade Strövelstorps manskör som blev mycket framgångsrik. Yngsta dottern Tyra lekte mycket med Marta. De hade ett ställe på "loftet" där de satt och pysslade. En kväll kom Karl Bengtsson in och någon frågade vad han hade gjort. "Jag har pratat med en så rar liten tös, Marta" svarade han.

Dessa barndomsminnen från Södra Varalöv är skrivna av Brita med hjälp av systrarna Ragnhild och Martha. Eftersom det är långt tillbaka i tiden, är kanske något fel.

Det är egna minnen som berättas samt våra föräldrars berättelser. Särskilt mor var intresserad av att berätta om saker och ting som hänt.

Minna är skrivna med tanke på de nya generationerna som kanske blir intresserade av att läsa hur det var i släkten för 70-80 år sedan.

Ängelholm våren 1997.

Dikter av Ragnhild

Ragnhild var barn nr 4

Till minne av mina älskade föräldrar

Ni kämpade tappert, ni kära,
under många och långa år.
Dock, ni fick hjälp till att bära
var börda och torka var tår.

När tillsammans ni började färden
efter längtans dagar och år,
var det krig och oro i världen
med hunger och nöd i dess spår.

För barn som led nöd i världen
ni öppnade hemmets port
och många fick rastplats på färden.
För er var det självklart gjort.

Och barnskaran växte med åren
-sex fick se dagens ljus.
Från ögat ni torkade tåren
när en rycktes bort från ert hus.

Trots arbetsbördan så tung och stor
ni glömde ej tacka och lova
och alla era böner, far och mor,
först nu jag förstår denna gåva.

En gåva av så oändligt slag,
djupt i min själ fönimmer jag den,
den följt mig och följer mig dag från dag
och jag får skörda välsignelsen.

(Febr. 1988)

Barndomsland

När vårsolen börjar värma
vaknar minnen i det undermedvetna till liv,
minnen från barndomens tid.
De kommer till mig i dofter och syner.
Jag är barn igen och springer barfota
i det sammetsmjuka "maagräset" vid ån
bland humleblomster och förgätmigej.
Jag följer bäcken som porlande rinner fram
där kabbelekan lyser som solen.
Det doftar ljuvligt av nyutslagen björk
när vi sitter i solen och skalar björkgrenar till Morsdags-vispen.
Vi är alla tillsammans i trädgårdens skugga
och äter rökt skinka med syra och rosenpotatis.

Livet känns tryggt och skönt.
Om världens oro vet jag föga.

(April 1988)

Fyrklövern

Jag letade fyrklöver en sommar
för förlänge sedan.
Såg om en tävling i en tidning:
"Vem finner de flesta" ?

Så många klöverängar jag föll på knä
invid
denna långa och sköna sommar.
Trodde ej det fanns så många fyrklöver.
Men något pris fick jag ej.

Fyrklöver - lyckoklöver,
lyckan ville jag finna.
Nu efter alla dessa år
tror jag mig veta vad lycka är

Ur lyckohalsbandet väljer jag en pärla på måfå:
"mötet med en ensam medmänniska".

(Juli 1989)

I Allhelgonatid

Ni lever, ni är inte döda
ni kära som gått förut.
Går med på min slingrande stig
till jordevandringens slut.

Snart mognar säden för höstens vind
av kornet ni sådde ut.
Vad barnahjärtat fick ta emot
skall bära sin skörd till slut.

"För Gud lever alla de döda" .
så står det i skriftens ord. (Luk. 20:38)
Min bön må bli att leva så rikt
att vi möts efter denna jord.
(Alla Helgons dag 1989)

Barndomstiden (Martas 65-årsdag)

Till barndomstiden i Varalöv
vill tankarna lätt återvända
och minnas sköna sommarkvar
men ock vinterkyla, måhända.

Det var julslakt, tvätt och stök på gång,
när du föddes år tjugofyra.
Du kom som en försmak till julen,
en gåva bland gåvor så dyra.

Du växte upp bland hästar och kor,
sprang omkring i blommande ängar.
och bäddade dockornas sängar
Du lekte med katter och hundar

Du saknade ej lekkamrater,
då syskonskaran var stor och glad.
Till grannens barn tvärs över vägen,
sprang du på lätta fötter åstad.

Men barndomstiden den gick så fort
under sorglösa lekar och skratt,
du lämnade hem och far och mor
och livsuppgifterna tog dig fatt.

Dec. 1989

Trotjänarinnor

På minnenas estrad ser jag dem träda fram
hedervärda kvinnor från härdat folk och stam.
De fanns i mitt hem - ett med min barndom –
jag böjer huvudet för dem.

Anna var trotjänare i BV:s missionshus.
Hon månade om att Guds hus hade värme och ljus.
Hon kom hem och hjälpte mor med slakt och stök
och ställde om att skinkor och korv fick rätt rök
Hon sjöng om "de små barnen som Jesus har kär"
och att "pärlor i kronan de skulle bli där" .
Vi sågo för oss Guds himmel i pärleglans
och lyssnade med förundran att sådant fanns.

Anna Strid i Marna hade arbetet märkt.
Hennes rygg var så böjd och hon var helt förvärgt.
Till vattenposten hade hon lång väg att gå.
Vi såg henne streta med sina spannar, så.
Vi hade åkermark där hennes stuga låg.
Hon kom ofta och pratade när hon oss såg.
Om hon förstod att vi frös när det var rusk och regn
så bjöd hon in oss i stugans värme och hägn.

Maria ifrån Ausås hjälpte mor med tvätt.
Hon hade det ej lätt på många vis och sätt.
Till en son var hon en ensamstående mor -
han var nog hennes ljus och hennes glädje stor.
I arla morgonstunden kom hon vandrande,
i vårt bryggghus så hon bykte och tvättade.
Ångan den var tät, vi kunde knappt henne se,
där hon stod och slet med vår tvätt och filade.
Så mycket kaffe hon drack på bit i vårt kök -
hon drack på fat och blåste på det så det rök.
En knuta på halsen doldes med huvudduk.
När vi barn såg den vi trodde hon var mycket sjuk.

Klara, som hade sin släkt tvärs över vägen,
hon kom och sydde till oss flitig och trägen.
Då surrade symaskinen från morgon till kväll
och alla tyckte vi att Klara var så snäll.
När hon skulle spola var det en ynnest stor
att få sitta i hennes knä och se hur spolen for.
Saxen gick i tyget och symaskinen spann
och Klara sydde det fortaste hon hann
och vi fick nya kläder så glädjen den var stor,
men gladast utav alla var helt säkert Mor.

Nu sova de sedan länge i gravens mull.
Nej, jag vill tro de vandra på gator av guld.
De gå med raka ryggar och glada ser de ut
för de har nått sitt mål, har fått sin lön till slut.

Jan. 1990

Slätten

Slätten formade mig i barn- och ungdomstiden
och där var det tryggt att ha hus och hem.
Dock, den tiden är för länge sen förliden,
men med glädje blickar jag tillbaks på den.

Öppen horisont, blicken kunde glida fri
över gårdarna bland fält och ängarne.
Solen såg jag stiga upp vid Möllebackens li
och gå ner i Vegeholm och Vålinge.

Luften den var rik på lärka och på svala,
näktergalen sjöng i dungen hemmavid.
Om morgnarna man hörde tuppar gala och gäss
och ankors kackel hade sin tid.

Sädesfälten böljade med röda vallmostänk
och rödklinten och blåklinten blommade.
Varje dikesren bjöd in oss till sin bänk
och smultronställena vid gårdet lockade.

Men så möttes vi en dag min skogsman och
jag.
Jag kände, honom ville jag bli trogen.
Det blev sommarbröllop en solig junidag
och flickan bytte slätten ut mot skogen.

Febr 1990

På kyrkogården

Det är vid Allhelgonatid
och vi går på en kyrkogård.
Stegen knastrar på grusad gång
måhända vi stör denna frid.

Novembermörkret ligger tungt,
det droppar från träd som av gråt,
vinden viskar förgängelselåt,
dimman famnar gravarna mjukt.

Vi står vid våra käras grav
och tankarna kommer och går
Så tydligt för vår syn de står
Och vi minns den kärlek de gav.

Vi smyckar så med krans och ris
där de vilar från kamp och strid,
men vi tror på en evig frid,
uppståndelse och paradis.

Skymtar en syn från Guds himmel
och en skara helt utan tal
som sjunger i gyllene sal
- fria från oro och vimmel.

Nov. 1993

Nov. 1993.

Det måste finnas

Det måste finnas solsken
om våren den ska vakna
om blommorna ska spira
och fågelsången ljuda.

Det måste finnas kärlek
om sorgsen blick ska ljusna
och hoppet åter tändas
hos den som plågan pinat.

Det måste finnas glädje
om livet skönt ska blomma
om sångerna ska sjungas
och glada skrattet klinga.

Det måste finnas längtan
till något bortom tiden
om vi ska finna mening
och mål för denna färden.

Jan. 1996

Källor:

1. Ur *Svenska gods och gårdar*
2. Bilder och text från Brita Paulsson
3. Dikter av Ragnhild (barn nr 4)